

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 333/2016-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S-Invest s. r. o., Obchodná 24, Bratislava, zastúpenej OLEXOVA VASILISIN, s. r. o., Gorkého 6, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marcel Vasilišin, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 320/2015 z 30. novembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S-Invest s. r. o., o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S-Invest s. r. o., Obchodná 24, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“ alebo „odporca“), zastúpenej

OLEXOVA VASILISIN, s. r. o., Gorkého 6, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Marcel Vasilišín, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 320/2015 z 30. novembra 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania o nariadenie predbežného opatrenia vedeného okresným súdom pod sp. zn. 25 Cb 148/2015 v procesnom postavení odporkyne.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania domáhal aby Okresný súd Bratislava I. nariadil predbežné opatrenie, ktorým by nariadil odporcovi, aby zložil do úschovy súdu sumu 60.825,46 EUR. Návrhu navrhovateľa okresný súd vyhovel uznesením č. k.: 25Cb/148/2015-208 zo dňa 10. 09. 2015.

Proti predmetnému uzneseniu Okresného súdu Bratislava I. podal odporca v zákonnej lehote odvolanie. Odvolanie odôvodnil tým, že podľa jeho názoru neboli splnené podmienky na vydanie predbežného opatrenia, a to dokonca hneď viaceré...

O odvolaní rozhodol Krajský súd v Bratislave Uznesením a skonštatoval vecnú správnosť napadnutého uznesenia okresného súdu a zhodnotil, že súd prvého stupňa správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil...“

Podľa názoru sťažovateľky sa krajský súd „... nevysporiadal... s kľúčovou argumentáciou odporcu v odvolaní, že nakoľko odporca nedisponuje sumou, ktorú má podľa nariadeného predbežného opatrenia zložiť do úschovy súdu, neboli splnené podmienky na vydanie predbežného opatrenia, ktoré nemalo byť preto vydané.

Rovnako sa nevysporiadal ani s ostatnými dôvodmi odvolania.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka uvádza:

„... odvolací súd dôvodil, že keďže sú nároky na úhradu užívania sporné, je dôvodné uložiť zloženie prostriedkov do úschovy súdu. Taký záver je podľa nás nedôsledný, ktorým chcel súd len obísť preskúmavanie otázky dôvodnosti (t. j. či existuje nárok odporcu na

náhradu zhodnotenia, právo naň odopierať atď). Keď už ale uprednostnil praktické posúdenie pred právnym, opomenul si potom osvojiť základný fakt, ktorý zdôrazňuje odporca v každom podaní - odporca svojím postupom smeruje k ekonomickému vyváženiu vzťahu medzi ním a navrhovateľom. Súd miesto toho podporil nevyvážené, dominantné postavenie navrhovateľa.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„... rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave vo veci 3 Cob/320/2015-284 zo dňa 30. 11. 2015 došlo k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Zároveň navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave vo veci 3 Cob/320/2015-284 zo dňa 30. 11. 2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Zároveň navrhujeme aby Ústavný súd Slovenskej republiky priznal sťažovateľovi náhradu trov konania pred Ústavným súdom, vo výške 303,16 EUR (á 143 EUR za jeden úkon právnej služby, prevzatie a príprava právneho zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti, á 8,58 režijný paušál).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“)) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd z podania Okresného súdu Bratislava I z 1. apríla 2016 zistil, že sťažovateľka proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala dovolanie, o ktorom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti nebolo právoplatne rozhodnuté. Toto zistenie si ústavný súd následne aj overil v súčinnosti s vedúcou kancelárie obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorej uplatnenie nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

V danom prípade sťažovateľka subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd akceptovala tým, že podala vo svojej veci dovolanie ešte predtým, ako podala sťažnosť ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v tejto súvislosti odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon

sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010).

V judikatúre ústavného súdu sa aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky uplatnením zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2016